

Megosztani a föld kincseit – A teremtésvédelem volt a nagymarosi ifjúsági találkozó témája

2016. október 1. szombat 22:04

„Áldott légy!” mottóval rendezték meg az idei őszi nagymarosi ifjúsági találkozót október 1-jén. A legnagyobb múltú magyar katolikus ifjúsági találkozó keretében Beer Miklós váci megyéspüspök celebrált szentmisét a nagymarosi plébánia kertjében.

Kétezernél is többen jöttek el a kellemes nyárutót idéző napon Nagymarosra, hogy meghallgassák Ferenc pápa *Laudato si'* kezdetű, közös otthonunk gondozásáról írt enciklikájából kiindulva Nobilis Márió, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanára nagyelőadását bolygónk – a Föld, a teremtett világunk iránti felelősségünkről.

Előadása kezdetén Nobilis Márió feltette a kérdést: mi foglalkoztat minket, mi az, amiért aggodunk? Első látásra úgy tűnik, hogy a keresztények más kérdéseket tartanak lényegesnek, más aggasztja őket, mint a környezetükben élő többi embert. Ám ha a hívő emberek és többi kortársaik nagy kérdéseinek jobban a mélyére nézünk, azok elkezdnek egyre inkább hasonlítani egymásra – figyelmeztetett az előadó. A hívők aggodalmának, hogy érvényesülnek-e a keresztény értékek, igazában arról kellene szólnia, hogy sikerül-e megélni az evangéliumot. A megélhetéséért, családjáért, a

jövőért és a Földért aggódó átlagember gondjai mögött pedig végső soron az a nagy kérdés áll: ki vagyok én, és mi a dolgom a világban? Hogyan élhetek a legigazibb értelemben jól ezen a Földön, ennek a Földnek a javaival? Márpedig ez a kettő: az evangélium és a jól megélt emberi élet kérdése egymásra utal – mondta Nobilis Márió.

Az előadásban kiemelt szerepet kapott a II. vatikáni zsinat utolsó ülésnapján elfogadott *Gaudium et spes* kezdetű dokumentum, mely azt mondja ki: a hívőket foglalkoztatja mindaz, ami kortársaikat is. Mi, Krisztus tanítványai egyek akarunk lenni a világgal annak aggodalmaiban és reményeiben. Meg kell tanulnunk felfedezni Isten arcát a világban is, nem csak a szemlélődésben, az imádságban. Meg kell látnunk, hogyan jelenik, miként nyilatkozik meg Isten az egész, minket körülvevő teremtésben. A világ a maga csodálatos létezésében közvetíti az Úr üzenetét, a világot könyvként olvashatjuk, s e könyvre vigyáznunk kell. Meg kell óvnunk a jövő nemzedékeinek.

Nobilis Márió Ferenc pápa *Misericordiae vultus* kezdetű, az irgalmasság évét meghirdető bullájából idézte annak egyik fontos bekezdését: az egyház nem lehet az elzárkózás fellegvára. Mindenkiért felelősek vagyunk, és ezért még csak az sem elég, hogy korunk számára alkalmas szavakkal hirdessük az evangéliumot – egyenesen az

Atya szeretetének megvalósulásává kell hogy legyünk a világban. Önmagunknak kell az evangéliummá válnunk, hogy az örömhír eljuthasson kortársainkhoz.

Ferenc pápa a *Laudato si'* enciklikában a „selejtezés kultúrájának” veszélyeire is figyelmeztet. Ami régi, ami mellőzhető, ami fölösleges, azt eldobjuk. Ez is vállalhatatlan, ám az még tragikusabb, hogy embertársainkkal kapcsolatban is hasonlóképp gondolkodunk. A szegény, az öreg, a gyenge – eldobható, elfelejthető, felesleges... A legfőbb gond az, hogy mindez egy összefüggő kultúrává, rendszerré áll össze. Márpedig ez biztosan összeomláshoz vezet. A keresztény embernek ezt nem kívülről, fensőbbiséggel kell néznie, hanem meg kell próbálnia tenni ellene, saját maga, az embertársak és végső soron az összes teremtett létezők érdekében. Ez a küldetésünk, ezt jelenti az, hogy „művelnünk és őriznünk” kell a világot.

Nobilis Márió sorolta a párhuzamokat a világi „környezettudatoság” követelményei és a keresztények kétezer év során kialakult intézményei, vallásgyakorlási formái között.

A helyi közösségeknek kell összefogniuk a gondok orvoslására – hirdetik a környezetvédők. Ilyen helyi bizalom-hálózatok a plébániák, az ott működő közösségek, legalábbis ilyenek kellene, hogy legyenek – mondhatják a keresztények. A környezetvédelem azt mondja, hogy meg kell változtatnunk a szemléletmódunkat a világgal kapcsolatban. Nekünk a Szentírásból ismerős ez, hiszen a „megtérést” kifejező görög szó azt jelenti: megváltoztatni gondolkodásunkat. A környezetvédelem önkorlátozásról beszél, mert arra van szüksége a világnak. Ezt a keresztények a böjt formájában ismerik, és ráadásul ennek során a lemondást nem kudarcnak, hanem építő, pozitív valóságnak tapasztalják meg. A „gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan” világi felhívás keresztény megfelelője, amikor a Szentírás természetfölötti üzenetét a mindennapokba próbáljuk meg átültetni.

A nagyelőadás végén Márió atya hangsúlyozta: az elmondottak értelmében a teremtés iránti felelősség nem is kíván idegen dolgot, új elvárásoknak való megfelelést a keresztényektől. Valójában „csak” azt kell cselekednünk, ami kétezer éve a dolgunk, de rá kell ébrednünk, hogy a korábnál következetesebben kell megélnünk Istentől kapott feladatunkat, küldetésünket, hivatásunkat. Tudnunk kell, hogy nem csak a magunk javára tesszük mindezt, hanem a világ iránt felelősséggel, az egész teremtésért igyekszünk azok lenni, akiknek lennünk kell. És miközben így igyekszünk megélni az evangéliumot, „környezettudatos” szemmel nézve is hitelesen kell tennünk mindezt. Azért, hogy az üzenet az erre érzékeny világnak is érthető, elfogadható legyen, és azért is, hogy az Istentől ránk bízott küldetésnek megfelelően – Krisztussal együtt, hozzá csatlakozva – *jól szeressük* ezt a világot.

A nagyelőadást követően többek közt Nobilis Márió atyát a művelődési házban kérdezhették tovább a témáról az érdeklődők. Az altemplom biblikus műhelynek adott helyet, ahol Radnóti Mária szociális testvér várta az érdeklődőket. A plébániakertben a domonkos család tagjai tartottak műhelyfoglalkozást *Vágyak, érzelmek, szabadság* címmel. Brückner Ákos Előd OCist, Somogyi Sándor, Várnai Péter és Lejtényi Emánuel atyák válaszoltak a fiatalok kérdéseire, a templomban a „keresők” számára tartott előadást Kerényi Lajos atya. A Márianosztrai Fegyház és Börtön fogvatartottjainak zenés tanúságtételére a református templomban került sor.

Délután a plébánia kertjében Beer Miklós váci megyéspüspök főcelebrálásával bemutatott szentmise elején az aranymisés főpásztort és a huszonöt esztendeje felszentelt Nobilis Máriót hatalmas tapssal köszöntötték a nagymarosi ifjúsági találkozó résztvevői.

A főpásztor beszédének kezdetén megemlékezett arról, hogy egy órával korábban Fóton egy kedves párt adott össze. Arról beszélt nekik, hogy a másik emberben nap mint nap az Úristen ajándékozó szeretetét tapasztaljuk meg. Nincs semmi a tapasztalati világunkban, ami az Úristen ajándékozó szeretetétől független lenne. „Soha nem szerettem azt, amikor megkülönböztették a szent dolgokat meg a hétköznapi dolgokat. Ebből következett az a furcsa magatartásunk, hogy a templomban nagyon szépen imádkozunk, utána kijövünk, mintha mi se történt volna” – hangsúlyozta Beer Miklós. Hozzátette: a világban minden az Úristen ajándékozó szeretete, mint ahogy egymásnak teremti a házasságot kötő feleket.

A *Laudato si'* kezdetű enciklika kapcsán a főpásztor elmondta, hogy bármilyen csodálatosak a növények, bármilyen csodálatos a csillagvilág, de az Úristen az emberért teremtett mindent. Mi vagyunk az ő szeretetének a csúcsa, és mindnyájunkat az ő

képére és hasonlatosságára teremtett férfinak és nőnek. Mi vagyunk az ő nagy ajándékai. Ezt követően a megyéspüspök felidézte életének állomásait, ahol az Isten rányitotta szemét a teremtett világra, a szépre. Felhívta a jelenlévők figyelmét, hogy érezzék át felelősségüket: a ránk bízott világot egymásért őrizzük. Mindenkinek részesülni kell ezekben a csodákban. A föld termését, gyümölcsét pedig jó testvérként kell megosztanunk.

Beer Miklós közös felelősségünket egy példázattal világította meg: Egy faluban élt egy nagyon kedves özvegyasszony, aki szorgalmasan művelte a kertjét, mindenféle zöldséget, gyümölcsöt termelt benne. Az a szokása volt, hogy délutánonként a kosarát megrakja egy kis zöldséggel, gyümölccsel és virággal. S minden délután elindult a faluban, hogy meglátogasson egy rászoruló családot. Egy nap valaki szembe jött vele, s megszólította: „Mariska, már megint a magáét osztogatja?!” S akkor ez a kedves özvegyasszony megállt, ránézett, s azt mondta: „Kedveském, csak amit a Jóisten nálam tett le, azt osztom tovább.” Fontos hogy ne felejtsük el – emelte ki a szónok – egyikünk sem maga választotta, hol szülessen, milyen adottságok között. Magyarországon, egy csodálatos országban élhetünk, hálát kell adnunk az Istennek, de ne legyünk soha önzőek, és ne akarjunk kizárni a szívünkől senkit, aki épp szembe jön velünk, aki rászoruló.

Ferenc pápára utalva Beer Miklós elmondta, hogy a Szentatya kezdettől fogva beszél a szegényekről, a peremre szorultakról. Azokról, akik nem tehetnek róla, hogy rossz időben rossz helyen születtek. Sokan nem értik, hogy a pápa miért is beszél erről annyit. Sőt, az a vád is éri, hogy nem egy vallásos pápa, mert a témái olyanok, mint a teremtésvédelem, s az irgalmasság cselekedetei közé beemelte a környezet óvását is. Sokan azt várják tőle, hogy valami újabb ájtatosságot adjon a híveknek. De Ferenc pápa gondolatait a Szentírást olvasva meríti: mert olvassa a Hegyi beszédet, és hallgatja annak a szavát, aki a teremtő Isten nevében szól hozzánk: Nézzétek az ég madarait! Nézzétek a mező liliomait! Aki éhez, annak adj enni, mert én vagyok az... – Ezt nem lehet félreérteni: az Úristen nekünk adta ezt a csodálatos világot, s bízik abban, hogy jó testvérként megosztjuk azt, amit „nálunk tett le”.

A főpásztor a szentleckében felovasott Szent Pál-i sorokra utalva így buzdította a fiatalokat: „Éleszd fel magadban az Isten kegyelmét! Ne felejtse, hogy a Jóisten az erő, a szeretet, a józanság lelkét adta nekünk. Ezzel küld bennünket: az erő, a szeretet és a józanság lelkével, hogy gyógyítsuk ezt a beteg világot. Nem kis feladat ez. Mi, öregek, már valahogy csak kibírjuk. Azt, hogy rátok milyen világ vár, még csak sejtjük. Nagyon sok minden aggasztó, de soha ne felejtsetek el, hogy Jézus megígérte: velünk van, s

hogy elküldi nekünk a vigasztaló Szentlelket, hogy gyógyítsátok az önzésében beteg világot az önkéntes önzetlenség krisztusi szeretetével. Ebben a furcsa világban, amely oly szép lehetne, így lehetünk a reménység hordozói. Itt vagyunk ebben a teremtett világban, hálával megköszönjük, csodáljuk, vigyázunk rá, szeretettel megosztjuk a föld kincseit, de egy örök életre készülünk. Olyan világot készít nekünk az Úristen, aminek csak az elővételezése ez a mostani, gyönyörű teremtett világ is” – zárta beszédét Beer Miklós.

Fotó: Tibély Gergely

Bókay László/Magyar Kurír